

NIEUWSBRIEF

Coöperatie DichtBijZorg GGZ

Nieuwsbrief nr. 1 – 2023
(8^e nummer)

Redactie

Stan de Laat en

Harry Jacobs

Heikantsebaan 1

5094 BG Lage Mierde

Organisatie

Coöperatie DichtBijZorg GGZ

Heikantsebaan 2

5094 BG Lage Mierde

WOORD VOORAF

Hierbij tref je de nieuwste editie aan van de nieuwsbrief van Coöperatie DichtBijZorg. Met dit eerste nummer van 2023 gaan we weer voortvarend het nieuwe jaar in.

In dit nummer tref je twee interviews aan. Om te beginnen geeft Ilona Bartels een toelichting op de driekoppige commissie die bij DichtBijZorg is gevormd in verband met de Meldcode Huiselijk geweld en kindermishandeling. Doordat je nu altijd iemand kunt benaderen, wordt de Meldcode ook beter geborgd.

Tevens kun je een interview lezen met Sanne Clermonts, begeleider van werkplaats De Makerij in Diessen. Enthousiast vertelt ze daarin over haar werk, waarbij ze het gevoel heeft dat ze echt iets kan betekenen voor anderen.

We hopen je zo weer wat op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen binnen de Coöperatie.

Redactie Nieuwsbrief

DICHTBIJZORG STELT DRIEKOPPIGE COMMISSIE IN VOOR MELDCODE

Met betrekking tot de Meldcode Huiselijk geweld en kindermishandeling kent DichtBijZorg sinds enige tijd een driehoofdige commissie met Ilona Bartels (eerste contactpersoon), Annet van der Corput, en Harry Jacobs. Bij hen kun je incidenten en calamiteiten melden. Doordat je nu altijd iemand kunt benaderen, wordt de meldcode ook beter geborgd.

Ilona Bartels is sinds 12 jaar zzp'er en is sinds een jaar ook verbonden aan DichtBijZorg. Tevens was ze van 2007 tot 2022 ambulante begeleider bij Traverse in Tilburg (dak- en thuislozenopvang).

Goed voor elkaar zorgen

“Bij DichtBijZorg was er behoefte aan zo'n meldcodecommissie. Het werkt ook prettig. Tot nog toe kon je incidenten al melden per mail, maar veel mensen weten dat niet. Bovendien legt een hulpverlener de lat vaak wat hoger, doordat hij afgestompt raakt. Hij ervaart bepaalde gebeurtenissen niet meer als calamiteit of incident en kan dan denken: 'ach, die cliënt bedreigt me weleens vaker' – terwijl dat natuurlijk niet hoort. Het is een stukje bewustwording dat we goed voor elkaar moeten zorgen. Daarom zijn de vijf stappen van de meldcode zo belangrijk. Als je die goed doorloopt, wordt het vanzelf duidelijk. Dan kun je ook goed het gesprek met de betreffende persoon aangaan. Als je bij stap 1 (signaleren en feitelijk rapporteren) echter de feiten niet goed op een rijtje hebt en met invullingen het gesprek met de cliënt aangaat, gaat het vaak al fout. Maar als je het puur doet, kun je zelfs de meest ernstige dingen gewoon openlijk bespreken met de cliënt.”

Ondergeschoven kindje

Ilona gelooft altijd in het goede van de mens. “Zo slaat een partner zijn wederhelft niet omdat hij dat prettig vindt. Het gebeurt altijd uit onmacht en een schreeuw om hulp. Ook bij incidenten; we hebben nu eenmaal een heel heftige doelgroep. Dan is het raar dat er heel weinig incidenten gemeld worden, want er gebeurt volgens mij veel meer dan er gemeld wordt. De Meldcode is dan ook echt een ondergeschoven kindje, terwijl je wel wettelijk verplicht bent om ermee te werken. Daarom wil de organisatie het stevig wegzetten en zeggen dat dit is hoe we het moeten doen. Sinds 10 jaar hebben we nu een goed hulpmiddel waaraan iedereen mee kan werken. Ook willen we dat mensen eerder aan de meldcode gaan denken. Als zzp'er heb je een heel individueel beroep; daarom is het goed om waar nodig verbinding te zoeken en ruggespraak te hebben met iemand die er verstand van heeft. Anders gaan bepaalde dingen misschien onder je huid zitten en wordt de last te zwaar. Overigens heb je naast kindermishandeling bijvoorbeeld ook oudermishandeling, maar dat wordt bijna nooit gemeld. Vroeger was het normaal dat je voor je ouders zorgde, maar nu moet de generatie van 25-45 vaak een baan combineren met mantelzorg. Op een gegeven moment is bij hen de draagkracht weg; die overbelasting is een van de oorzaken van ouderenmishandeling. Ouderen zijn echter compleet van hen afhankelijk en zullen niet snel Veilig Thuis bellen.”

Zorgminuten

Zelf wilde Ilona al op haar dertiende de hulpverlening in. “Het is geweldig om iets voor iemand te betekenen. Ik ben erg een zorgtype, vooral begeleiding. Tegenwoordig gaat alles in minuten; zo staat er bij een indicatie voor huishoudelijke hulp slechts een bepaald aantal minuten voor stofzuigen. Ik ben er echter voor de cliënt; als de minuten dan niet passend zijn, moet je de minuten aanpassen en niet de zorg. Soms ook neem ik afscheid van een cliënt of casus als ik vind dat andere zorg beter past. Als je maar zorgt dat het geregeld is. Overigens had ik eerst helemaal niet de ambitie om zzp'er te worden. Zo'n 13 jaar geleden vroeg echter iemand of ik de zorg voor een

vrouw op wilde pakken; zo ben ik er geleidelijk ingerold. Het bevalt heel goed; je kunt veel beter aansluiten bij wat de cliënt nodig heeft. Zelf wil ik cliënten graag weer in hun kracht zetten.

Onderbuikgevoel

“De meldcode ben ik vooral gaan doen om collega’s te ondersteunen, want die kunnen er echt een knauw van krijgen als Veilig Thuis of een andere instantie zegt dat iets anders had gemoeten. Als je weet hoe het moet en hoe je dingen weg moet zetten, hoeft het helemaal niet zo’n ding te zijn. De essentie is dat de mensen verplicht zijn om met de meldcode te werken en dat ze mij daarvoor kunnen benaderen. Ook moeten ze er niet alleen mee blijven lopen. Daarbij is het soms belangrijk om eerst dingen helder te krijgen en signalen goed te filteren. Bij een kind met blauwe plekken hoef je bijvoorbeeld niet meteen aan kindermishandeling te denken. Misschien is het wel een heel onhandig kind. En als het zomer is en kinderen buiten spelen, zou ik meer vraagtekens hebben als een kind helemaal géén blauwe plekken heeft. Je kunt het zo ver doordrijven als je wilt. Vorig jaar heb ik een gesprek gehad over waar de blauwe plek zit en welke vormen hij heeft. Dat kan ook veel zeggen, of juist niks. Daarom is je onderbuikgevoel heel belangrijk; ik hoop dat mensen daarnaar luisteren en ernaar handelen. Zo heb ik al meerdere meldingen gedaan. Al mijn instincten zeggen dan dat er iets niet in de haak is; iets klopt gewoon niet. Al ben ik ook weleens in actie gekomen waar het achteraf heel erg meeviel. Zorg in ieder geval dat de signalen helder en objectief zijn.”

Veel voeten in de aarde

“Overigens doe je pas een melding als je 100% zeker bent van je zaak en het ook openlijk met de cliënt hebt besproken. Want het heeft veel voeten in de aarde. Als je het nog nooit gedaan hebt, is een zorgmeldingsformulier echt een draak van een document, waarbij ze je het hemd van je lijf vragen. Vaak vraag je je af: wat bedoelen ze in vredesnaam? Ook vragen ze hoe je bij je conclusies komt, wat je is opgevallen. Verder moet je aangeven tussen 1 en 10 hoe onveilig de situatie is. Bij een onvoldoende word je nog dezelfde dag gebeld door Veilig Thuis. Bij mezelf ooit om half elf ‘s avonds, na een zorgmelding waarbij de veiligheid in het geding was. In zo’n geval kun je je agenda voor de komende dagen wel vrijmaken; dan staat er veel te gebeuren.”

Kennis delen

Zelf mocht Ilona in januari via Teams twee kennissessies organiseren over de meldcode, waar veel respons op kwam. “Met zo’n stukje verdieping kun je kennis delen en zorgen dat iedereen in de Coöperatie op dezelfde manier werkt. Het is ook een laagdrempelige en goedkope manier om meer mensen op een goede manier te verbinden en te betrekken. Je ziet elkaar zo weer eens en kunt op elkaar terugvallen. Het duurt ook maar zo’n 1,5 uur, want anders vraag je wel veel van zzp’ers; die zijn juist voor zichzelf begonnen vanwege alle regeltjes.

Verbetering forceren

In ieder geval is de meldcode een instrument waar echt wat mee gedaan wordt. In mijn geval heeft elke zorgmelding een verbetering geforceerd. Veilig Thuis maakt dan een veiligheidsplan: een document met afspraken waar het gezin aan moet voldoen. Veilig Thuis geeft het dan terug aan de hulpverlener of door aan een voogd of de Raad voor de Kinderbescherming. Er worden zo altijd vervolgstappen gepland, die een tijdlang worden gemonitord door Veilig Thuis.”

“EEN LEUK CLUBJE WAAR IK ECHT IETS KAN BETEKENEN VOOR MENSEN”

Sinds 2014 bestaat in Diessen werkplaats De Makerij. De 36-jarige Sanne Clermonts werkt hier sinds een jaar na de start als begeleider, en dat bevalt haar goed. Sanne werkte na haar opleiding sph onder meer in woongroepen en in de kinderopvang. Enthousiast vertelt ze over dit project.

“De Makerij is in 2014 opgestart door Nol de Heyde, die altijd in de bouw heeft gewerkt. Op een dag vroeg Zorgatelier Buiten (een dagbesteding in Lage Mierde) of hij iets kon doen voor een kind met PDD-NOS dat thuis zat en voor wie werken in de bouw veel te afwisselend, verwarrend en onvoorspelbaar was. Hij begon toen zelf een timmerproject op de huidige locatie: een leegstaande hal die hij opdeelde in verschillende ruimtes, waaronder een kantine. Nol zocht ook iemand met een pedagogische achtergrond en nodigde me uit om eens te komen praten. Ik was gelijk verkocht. En hoewel ik helemaal niet handig ben en eerst nog dacht ‘wat moet ik op een houtwerkplaats?’, help ik nu zelf ook allerlei dingen te maken.”

Rust en structuur

“We hebben nu een team met vijf medewerkers en twee vrijwilligers; best een leuk clubje. De teamleden werken volgens een vast rooster. Zelf ben ik altijd op woensdag vrij. We werken met tien deelnemers (we noemen ze bewust geen cliënten) uit de regio met een afstand tot de arbeidsmarkt, zoals niet-aangeboren hersenletsel (bijvoorbeeld door een beroerte), een verstandelijke beperking of autisme. Wij creëren omstandigheden waarmee ze tóch kunnen werken, waar dat in een ‘normaal’ bedrijf niet lukt. Het is hier allemaal wat rustiger en gestructureerder. We werken met mallen; na één uitleg kunnen ze dan honderd keer dezelfde handeling doen. Dat maakt het voor veel niveaus haalbaar om mee te helpen.

We maken vooral industriële verpakkingen, zoals motorvoeringen voor DAF, bekistingen voor ASML en VDL en hoofdsteutjes voor in de sauna. Ook maken we onderdelen voor de handboogsport, interieurs en horecabakken voor cafés. Verder maken we jaarlijks 600 poefjes (speciale krukjes) voor gezinnen met zieke kinderen in Villa Pardoës, die ze zelf mogen versieren.”

Indicatie ‘dagbesteding’

“Onze deelnemers (die soms thuis nog ambulante begeleiding krijgen of in een woonvoorziening zitten) hebben allemaal een indicatie ‘dagbesteding’. Sommigen werken anderhalve dag per week, anderen vijf dagen in de week. De werktijden zijn elke dag van 9 tot 4 uur. Om twaalf uur lunchen we gezamenlijk, waarbij we op donderdag altijd snacks hebben. Er zit geen maximum aan de tijd dat mensen hier mogen blijven werken. Sommigen zitten er al zes jaar; anderen pas twee maanden. Eén deelnemer werkt hier al vanaf 2014. Soms gaat het even niet goed met een deelnemer. Hij krijgt bijvoorbeeld te veel prikkels binnen en moet even naar buiten, of het is op voor vandaag. Waar we dan op hameren is: blijf communiceren. Geef het gewoon aan; dan zoeken we een oplossing.

Net als de Laarhoeve valt De Makerij onder de Coöperatie DichtBijZorg. Mensen uit de regio Hart van Brabant kunnen straks (na een aanbesteding vanuit Diamant) met een indicatie ‘dagbesteding’ bij beide organisaties terecht. De Makerij en de Laarhoeve werken overigens strikt gescheiden, behalve bij de jaarlijkse kerstpakketten, omdat het leuk is als die van ons allebei komen. Daarbij overleg ik met Judy Kerkhofs van de Laarhoeve.”

De hele wereld over

“Vaak horen we van onze deelnemers dat ze blij zijn dat ze weer iets terug kunnen doen voor de maatschappij. Elders moeten ze vaak de hele dag

vogelhuisjes in elkaar timmeren, maar hier maken ze écht iets. Een grote vrachtwagen komt het ophalen en het gaat de hele wereld over. Zo zien ze dat ze echt iets nuttigs doen; dat maakt het leuk.

Het mooiste aan De Makerij vind ik wel de gezellige sfeer en dat er altijd tijd is voor een praatje. We werken volgens een bepaalde planning, maar zonedig kunnen we daar altijd van afwijken. Ook het dingen maken voor bedrijven is heel mooi. Zelf bevalt het me hier ook prima. Een groot bedrijf zou ook niets voor mij zijn; hier heb ik het gevoel dat ik iets kan betekenen voor mensen. Ik ga hier dan ook niet meer weg.”

e-mail: houtwerkplaatsdemakerij@gmail.com

Tot zover het eerste nummer van 2023 van de nieuwsbrief van Coöperatie DichtBijZorg. We hopen dat je de artikelen weer met interesse gelezen hebt, en zien je graag terug bij het volgende nummer.

De redactie